

© Václav Králíček

TITANIC

NIKDO NECHTĚL UVĚŘIT

TITANIC

Václav Králíček

TITANIC

NIKDO NECHTĚL UVĚŘIT

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

VE ČTVRTEK 12. SRPNA ROKU 1909 se narodila nejmladší sestra mé babičky. Prateta s krásným jménem Emílie.

VE ČTVRTEK 12. SRPNA ROKU 1909 byl už dva měsíce v loděnici Harland & Wolff položen kýl nejluxusnější a největší lodě světa, *RMS Titanic*. První tisíce spojovacích nýtů začínaly vytvářet z beztvarych hromad plechů celek.

KDYŽ 31. KVĚTNA 1911 s velkou slávou spouštěli na vodu hotový trup, měla už prateta Emílie první krůčky za sebou a vydávala se objevovat okolní svět.

KDYŽ SE V ROCE 2012 připravovalo ke stému výročí potopení *Titaniku* první vydání této knihy, těšila se má prateta pevnému zdraví. Pokaždé, když jsem ji v domově důchodců navštívil, mě vítala slovy: „Ty dneska nějak špatně vypadáš!“

Copyright © Václav Králíček, 2012, 2019

Cover Illustration © V. K. Killer, 2012, 2019

Cover © Lukáš Tuma, 2019

Drawings © Václav Králíček ml., 2012, 2019

Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2012, 2019

ISBN 978-80-7557-182-3 (print)

ISBN 978-80-7557-710-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557-711-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557-712-2 (pdf)

Obsah

Než začnete číst.	11
Místo úvodu pár slov o filmu	12
Ženy a děti první....	14
I. Zrod.....	19
Fenomén doby – emigrace	20
Spálené mosty.....	21
Plachty pryč a plnou parou vpřed	22
Znova na začátku	23
Nejdřív White Star Line a troška firemní historie	24
Harland & Wolff, taky kousek historie	26
Příbuzní Lorda Pirrie.	29
Jednou ten, podruhé onen, hlavně když to nebudou Němci(!) aneb modrostuhové šilenství	30
Modrá stuha musí patřit Velké Británii.	32
Boj o lukrativní převoz poštý	33
II. U Harlandů v loděnici.	35
Jedny plány pro tři lodě.	36
Silná, nebo slabá loď? Sázka do loterie	38
Největší, nejluxusnější, nejmodernější a také nejbezpečnější?.....	41
Stroje, to je půlka lodě	49
Velká láska inženýra Bella.	52
Svítí, hřeje, pohybuje výtahy, vysílá a také mění historii	55
Drobná Andrewsova chyba.	56
Pumpy	58
Dva povely a dva časy	60
Harland & Wolff na kvalitě materiálu nikdy nešetřili	62
Nýty kam se podíváš	66
Opět ty nýty.	68
Nýty, tentokrát naposledy?	70
Zelená je teorie, skutečnost je šedivá aneb druhá chyba konstruktéra Andrewse?.....	72

III. Uhlí, uhlí... zase jen peníze	75
Dvě, nebo tři? To není otázka, ale konstatování.	76
Luxus a rozměry nade vše!	77
Na scénu přichází Velká čtyřka	78
Jsme zase u ekonomiky	80
V čem byl největší rozdíl.	82
Snadno se poznají. Taký podle -ic	85
Dokonale zvládnutý marketing	86
Do třetice a naposledy	91
IV. Vítejte na palubě	93
Nervové srdce <i>Titaniku</i>	94
Navigační můstek.	95
Kormidelná	97
Funkčnost především aneb velení jako za admirála Nelsona.	98
Zametání stop	101
Mapovna	102
Vsuvka, pro následující vývoj asi jedna z nejdůležitějších!	103
Hlídky na můstku.	103
Vsuvka, možná ne tak důležitá, ale přece.	105
Telefony	106
Je synonymum pro autoškolu loďškola?	107
Kapitán.	110
Vrchní palubní a ti druzí.	112
I ostatní museli někde odpočívat a spát	113
V. Bez člověka se nehne nic	115
Elita navigačního můstku. Vzdělání a praxe podmínkou.	116
Důstojníci <i>Titaniku</i> byli na výši	119
Nikdo nemá rád, co kdyby...	120
To nejlepší, co jsme mohli dát dohromady.	121
Kvalitní personalistika.	122
Za byt a stravu?	137
Posádka, která je pořád vidět	141
Ale nejvíc na očích byli jen tři lidé.	142

Ta část, která je málo vidět – palubní oddělení	145
Marconi a ti druzí	147
Placená služba především	149
Není jen Marconi	151
Posádka, která není vůbec vidět	155
Šéfové ze strojovny	156
Černí a umounění	158
Mastní od šmíru	159
Jsou vidět, ale k posádce nepatří	159
Neměli bychom zapomenout na nikoho	161
Ani na hudbu... ..	161
VI. Cestující jsou solí zisku	163
Absolutní pohodlí pro první třídu	164
Luxus i pod kobercem	167
I druhá třída měla svůj vlastní výtah	171
Kapitánův stůl a ostatní	172
Co napáchaly americké imigrační zákony	174
Tady imigrant, ve staré vlasti emigrant	177
Ceny tehdy a dnes	181
Služby navíc, jenže placené	183
VII. Cestující, o kterých se obvykle nemluví	185
Lístek do Cherbourgu	186
„Krvavé irské pobřeží“	189
Farář s koníčkem	191
Stále existuje několik hádanek, jenže ty už nikdo nerozluští!	193
VIII. Osud jednoho konstruktéra	197
Thomas Andrews junior	198
Workoholik každým coulem	199
Plavba v dopisech	200
Kajuta první třídy	202
IX. Nutná vsuvka aneb na riziko si člověk snadno zvykne	205
Jízdní řád – kapitánova bible	206
Docela neviditelný šéf	208

Plavby přes kopírák	209
Píše se rok 1911.	211
Ještě trocha velmi důležitých čísel k roku 1911	212
Píše se rok 1912.	214
Šlapala jako hodinky	215
A šla by až na 80!	216
Aprílové počasí	217
Skupina veledůležitých souřadnic, například 41°46'N a 50°14'W.	219
Marcinogramy, které došly... a některé zůstaly ležet.	225
X. Náraz	227
Na úvod dopis od konce	228
„A budu mluvit pravdu a nic než pravdu!“	229
Dvě otázky, které si nikdo nepoložil	230
<i>Pivot point</i>	233
Rychlé rozhodnutí	234
Jediná spekulace z celé knihy – nejdůležitějších 37 vteřin plavby.	235
Náraz? Rozhodně ne!	237
Vsuvka o vodotěsných přepážkách	240
První, snad i dobré zprávy se snadnou zvrtnou.	242
Strojovna opravdu nevěděla, co se děje.	243
Radikální změna.	244
Za chvíli jsme měli vody po kolena	245
Raději do Halifaxu	246
Přesvědčení o své pravdě.	248
Andrews nevěřil svým uším	249
Stačilo tak málo	249
XI. Zabránit panice za každou cenu.	251
Záchranné čluny.	252
Malé odbočení, přesto k danému tématu	253
Dominanty lodních boků	258
Ještě jednou výslechy, pro změnu u britské komise.	262
Co se o záchranných člunech nikdy neříkalo nahlas, ale všichni to dobře věděli	266

Jedna a ještě jedna maličkost	267
A pak už to šlo ráz na ráz	268
Vina padá i na E. J.	270
Náklon lodě.	271
Najednou čluny byly	272
XII. Osud vtělený do teček a čárek	273
XIII. Najít viníka je tak snadné	289
Jen jedna tajemná loď?	290
<i>SS Californian</i> raději zastavil.	291
<i>Shut up, Californian</i>	295
Nuda na můstku	296
Rakety nebo meteority.	297
Neskutečný nepořádek v časech	299
Na scénu se vrací <i>SS Californian</i> , ale o podstatný kus dál	300
My se případu <i>Californian</i> prostě nezabavíme.	302
První byli Američané.	303
Britská komise Lorda Merseye	306
Lordu Merseyovi se kapitán Lord velmi hodil	307
Byla to dobrá práce.	308
Co komise slyšet nechtěly!	309
K teorii „Za neštěstí mohly chybějící dalekohledy!“	310
Přece se něco v archivech po letech objevilo	313
<i>SS Birma</i> poprvé na scéně	313
Drž hubu aneb <i>Birma</i> podruhé	316
Marconi kontra ostatní	317
Ještě se tam někde motal <i>SS Mount Temple</i>	319
Měl kapitán Moore černé svědomí, nebo ne?	321
Taky <i>Parisian</i> by se hodil.	321
Záchrana od Cunardů	323
Ismay podruhé	327
Zpočátku zmatený a později značně otřesený Herbert J. Haddock.	329
XIV. Ballard za to nemůže	333
Zlomila, nebo nezlomila?	334

I poloha je špatně	336
Skutečně to byla slabá loď	337
XV. Proč jen tak málo	341
Zajímavá struktura zachráněných	342
Možná je to příliš neuvěřitelné	345
Někdo měl čluny po ruce	348
Třetí třída – nejohroženější cestující	349
Největším nebezpečím třetí třídy byla ona sama	350
Zpátky do Rakouska-Uherska	351
Štouchnutí do vosího hnízda	354
XVI. Už jich víc nebude... skoro	357
Smutná práce	358
Identifikace před sto lety	360
Led, pytel, rakev	361
Jak vlastně zemřeli?	362
Stačily by dvě vteřiny	366
Vědecké, ale i super teorie	368
Místo závěru a ještě před poslední kapitolou	370
Rok za rokem, den za dnem, hodina za hodinou	375
Seznam lodí, o kterých se hovoří v textu	386
Lodě třídy Olympic	393
Použitá literatura	396

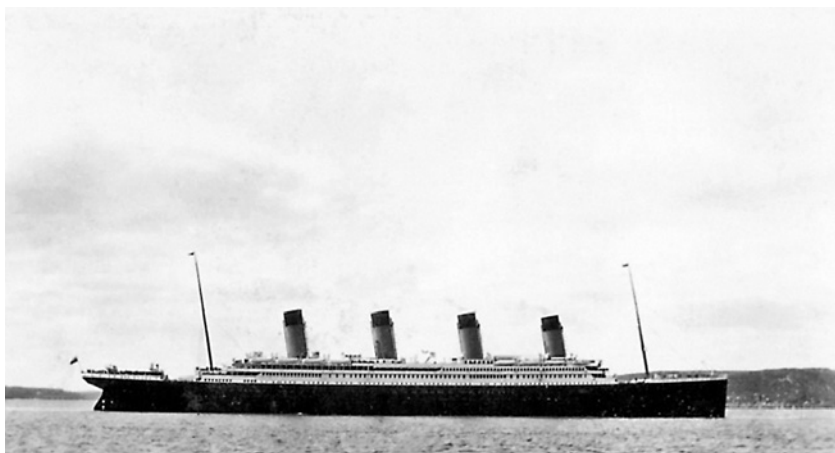
Než začnete číst

Že je tragédie *Titaniku* stále živá, toho jsme svědkem pravidelně každý rok počátkem dubna. Najednou je v médiích probírána ze všech stran. Bohužel se s neuvěřitelnou urputností neustále vynořují různé rádoby šokující polopravdy, či dokonce vyslovené nepravdy.

Od prvního vydání knihy uplynulo dlouhých sedm let a za tu dobu se podařilo snad některé omyly přece jen přivést na pravou míru. Jen díky pochopení nakladatelství se tak s nimi při vydání druhého, revidovaného vydání, můžete seznámit i vy.

Ač si to pravděpodobně jen nezřetelně uvědomujeme, *Titanic* – to je především jedno velké selhání člověka v jeho samolibosti a touze po dokonalosti. A to bychom si měli neustále připomínat, to by mělo být mementem této knihy.

Autor, Praha 2019

Místo úvodu pár slov o filmu

Je úžasné, jak lidstvo neustále fascinuje sto let stará tragédie potopení nejluxusnějšího parníku své doby. Časem se objevilo nesčetné množství knih, novinových článků, divadelních her, muzikálů a memoárů. Někteří autoři se poctivě snažili a stále snaží dobrat pravdy, pro jiné bylo potopení jen záminkou k rozvoji různých tajemných teorií, jakou byla například ta o záměně obou lodí, staršího *Olympiku* a nově postaveného *Titaniku*. U některých se dokonce objevila i mstící se mumie egyptského faraona, jiní odvozovali tragédii od toho, že loď nebyla správně pokřtěna... Fantastických teorií je velká řada. Mnozí dokázali transformovat různé smyšlenky do „skutečných příběhů“, vzpomínky přeživších trosečníků se postupně zamlžovaly a vydávaly nová svědectví, publikovaná s patřičným halasem jejich potomky...

Námětu s potopením *Titaniku* neodolali ani bratři Čapkové a zpracovali jej ve své povídce z roku 1916 *Zářivé hlubiny*.

Od roku 1912 příběh plní spolehlivé sály kin. Přesto se u nás takřka neví, že o *Titaniku* nechal za války, v roce 1943, natočit velkoformátový film nacistický ministr propagandy Josef Goebbels. Pod vedením režiséra Herberta Selpina němečtí herci velmi přesvědčivě zahráli role naprosto neschopných, degenerujících Angličanů a Američanů.

Plakát k anglickému filmu
A Night to Remember.
 Druhého palubního
 Lightollera ztvárnil Kenneth
 More a film se s velkým
 úspěchem promítal i u nás.

Američané si film po válce odvezli domů jako válečnou kořist. A je ironií osudu, že právě scény potápějícího se *Titaniku*, na svou dobu dokonale trikově zvládnuté, byly použity znovu. Po mnoha letech se objevily v televizním dokumentu a ještě jednou v anglickém

filmu z roku 1958 *A Night to Remember* režiséra Roy Barkera. U nás se promítal pod trošku jiným názvem jako *Zkáza Titaniku*.

Naštěstí patří Barkerův film k tomu lepšímu, co bylo o *Titaniku* natočeno. Exteriéry se natáčely na starém parníku *Asturias*, pocházejícím také z loděnice Harland & Wolff, a třicet interiérových scén stavěli filmaři přímo podle zachovaných „modráků“ z archivu loděnice. Herce si režisér vybíral podle jejich podoby se skutečnými postavami. Jedním z pozitivních vyznění filmu byla alespoň částečná rehabilitace osoby kapitána Lorda z *Californianu*.

Titanic si zahrála i slavná *SS Queen Mary*, v době filmování už nastálo zakotvená v Kalifornii.

Motiv potopení velkého osobního parníku použil filmový producent a exbeatle George Harrison ve filmu *Time Bandits*. Scénář filmu napsal a zároveň film režíroval Terry Gilliam, člen slavné skupiny Monty Python. Z filmu pochází i scéna odehrávající se na palubě těsně před nárazem, kdy hrdina vyjádří přání: „Dal bych si šampaňské se spoustou ledu.“

V roce 1996 se CBS vrátila k tématu potopení *Titaniku* svým dvoudílným televizním filmem.

Titaniku ve své tvorbě nedokázala odolat ani Danielle Steelová. Hrdinka jednoho z jejích románů Edwina ztratí rodiče i veškerý majetek během ztroskotání. Nebyla by to však Steelová, kdyby jí vše ještě před koncem knihy nevynahradila.

Snad nejznámější zpracování nabídl divákům v roce 1997 režisér James Cameron. Plány na projekt jej prý poprvé napadly už v roce 1985. Nic překvapivého, protože v onom roce dr. Robert Ballard objevil skutečný vrak *Titaniku*. O to smutnější je, že se dlouhá příprava podepsala na filmu spíše negativně. Film stál přes 200 milionů dolarů, vydělal rekordní miliardu dolarů (v tržbách jej překonal až nový Cameronův film, *Avatar*), získal 11 Oskarů ze 14 nominací a režisérovi Cameronovi přinesl absolutní tvůrčí svobodu. Bohužel nejen zakonzervoval staré, ale přidal i nové mýty a omyly do historie potopení *Titaniku*.

Asi největší vytvořil v setkání obou hrdinů. Paradoxně právě americké imigrační úřady totiž v dobách před první světovou válkou tvrdě požadovaly absolutní segregaci cestujících třetí a čtvrté třídy od „slušných“ cestujících v druhé a pochopitelně především první třídě.

Ženy a děti první...

V okamžiku, kdy jí stevard hodil záchrannou vestu, sedmatřicetiletá Kristina Sofie Laitinenová pochopila, že její sen o krásné budoucnosti v Novém světě zmizel do nenávratna. Mysl se stále vzpírala uvěřit skutečnosti. Za lodní lístek dala skoro veškerý svůj majetek, stál ji celých 9 liber, 11 šilinků a 9 pencí. Při nalodění v Southamptonu ji ohromila a zároveň uklidnila velikost lodi, která ji poveze do zaslíbené Ameriky.

Nakonec se rozhodla a vrátila se zpátky do své kajuty. Pomalu jí docházelo, o čemže to vlastně byla vzrušená debata v chodbičce. Další slova, která přece jen pochytila, jí potvrdila, že už se loď v žádném případě na hladině dlouho neudrží a asi se brzy potopí. Postupně se zvětšující náklon podlahy byl toho neklamným důkazem. V kajutě si sedla na svůj kufr, jediný majetek, který si z Finska odvážela, a začala se modlit.

Snad se stane zázrak.

Záchrannou vestu odložila na lůžko vedle sebe.

Tělo slečny Kristiny Sofie Laitinenové z Ita-Suomen Laani ve Finsku, povoláním hospodyně v domácnosti, nebylo nalezeno.

Na rozdíl od Kristiny uměla její jen o dva roky mladší spolucestující Manta Josefina Nieminenová velmi dobře anglicky. Jako komorná pracovala takřka od svých devíti let a posledních deset let, kdy žila a pracovala v Americe, pravidelně podporovala své chudé rodiče doma ve Finsku. Žili sice nedaleko hlavního města, ale ani tak nebylo živobytí jednoduché. Proto jim každý rok posílala 100 finských

korun, a když se jí konečně na podzim podařilo dostat se na návštěvu domů, měli všichni velikou radost.

Probudilo ji ticho, trup se nechvěl vibracemi strojů a nad hlavou uslyšela silný hluk. Ještě rozespálá budila své spolucestující, ale těm se moc vstávat nechtělo. Hluk neustával, a proto vykoukla na chodbu. Pobíhalo tam několik žen a mezi nimi se proplétali stevardi, v rukou záchranné vesty.

Lekla se.

Ihned se vrhla na procházejícího stevarda a zasypala ho přívalem otázek. Přestože měl příkaz uklidňovat cestující, u Manty se mu to v žádném případě nepodařilo. Jeho blábolení o tom, že se nic nestalo, záchranné vesty jsou jen pro pořádek, opravdu neví, kdy budou moci vystoupit na palubu, a také, že muži jsou na tom stejně jako ona, bylo výmluvné. Korunu tomu nasadil větou, že se za chvíli popluje dál. To jí k pochopení závažnosti celé situace zcela stačilo. Ne, není to jen jednoduchá nehoda.

Proto nehodlala zůstat v podpalubí.

Když se loučila s rodiči, slíbila, že na sebe dá pozor, a to rozhodně chtěla udělat. Jen musela najít Johana. Johan Werner Salonen, její stejně starý přítel, cestoval s ní. Ona v ženské části třetí třídy, on v té mužské na přídi. Po přistání v New Yorku měli koupený lístek na vlak až do Aberdeenu ve státě Washington. I proto je lodní lístky stály více než sto dolarů. Jenže právě ty na vlak měl u sebe Johan. Zkontrolovala, zda má všechny peníze, a vydala se hledat přítele.

Vůbec ji nepřekvapilo, že jde mírně z kopce. Proti ní, směrem na zád, se chodbou zvanou Scotland Road neustále hrnuli jiní cestující, mnozí navlečení ve vestách, ale každý se svým majetkem v ruce. Vztekla si vzpomněla na stevarda. Prý jen drobné zdržení.

Ani Manta s Johanem nebyli mezi zachráněnými a těla nebyla nalezena.

Společnost White Star Line vyplatila rodičům Manty náhradu 50 liber.

Jednadvacetiletá Hanah Naughtonová z Donoughmore nedaleko Corku měla oproti ostatním výhodu. Narodila se u moře. I ji probudilo nenadálé ticho, hodnou chvíli ležela a přemýšlela, co se děje.

Loď stojí, o tom není pochyb.

Registrovala vzrůstající hluk z horních pater.

Její spolubydlící mezitím zase usnuly, přesto ji zvědavost přemohla a vyrazila na chodbu.

Pro jistotu přendala peníze uschované původně v kufříku na bezpečnější místo přímo na těle. Pak teprve opustila kajutu. Na chodbě už bylo několik žen a dětí, vzrušeně debatovaly o tom, co se děje. Většinou to nebyly Angličanky, a tak jim nerozuměla.

Když se ocitla u holičství, podařilo se jí za ruku zachytit právě procházejícího stevarda. Na její dotaz, proč loď stojí a nepluje, jí stevard potichu, tak aby to nikdo jiný nezaslechl, varoval a doporučil jí vzít si záchrannou vestu. Ihned jí také jednu z těch, které držel v ruce, podával.

Z vyprávění námořníků a rybářů doma a v přístavu si uměla udělat představu o tom, co se asi děje. Ticho strojů a naopak sykot unikající páry ji vůbec nenechával na pochybách.

Z promenádní paluby své třetí třídy si pamatovala umístění záchranných člunů a byla pevně rozhodnuta se k nim jakýmkoliv způsobem dostat. Ani na chvíli neuvažovala nad možností skoku do moře. Tam by přežila sotva čtvrt hodiny v tom všem, co měla na sobě.

Už byla takřka u schodů, když ji uviděla.

Malou Treasteall.

Zнала ji, stejně tak matku i jejího malého, ani ne ročního bratříčka Edwarda, od vidění. Uchopila ji za ruku a poprosila ji, aby jí ukázala kajutu, kde má maminku. Našly se mnohem dříve.

Stála na chodbě, chlapce v náruči.

Musí se všichni dostat nahoru ke člunům, to je jejich jediná šance. Ale kudy? Všude postupně víc a víc vládl zmatek. Mnoha lidem teprve nyní docházelo to, co ona věděla už delší dobu.

Loď se potápí.

Musí nahoru.

Tak tedy znova schodiště.

Treasteall statečně šlape vedle ní, paní Edita s Edwardem v náruči se jich snažila držet. Ani nevímala prostředí knihovny pro cestující druhé třídy, soustředila se na hledání schodů. Aha, tady jsou, jenže na nich bylo už hodně cestujících. Najednou si všimla, že paní Edita kromě syna ještě vleče větší kufr. To nepůjde. Okamžitě jí řekla, ať ho odloží.

Edita zavrtěla hlavou, jak by mohla zanechat všechny nejdůležitější a pro ni tak cenné věci jen tak na chodbě? Raději se s nimi vrátí zpátky do kajuty.

Až bude čas, tak si je zase vezmou.

Jen s velkou námahou a s použitím veškeré výmluvnosti, které byla schopna, ji Hanah přesvědčila, že vracet se už nemohou. Už není čas.

Podlaha chodby se už mezitím znatelně naklonila směrem ke přídi.

Ještě zaslechla kohosi, jak rozzlobeně říká, že sem nesmějí, že to jsou prostory loď určené pro cestující první třídy, ale s Treasteall v náruči dělala hluchou a snažila se proklestit schodištěm na člunovou palubu.

Zarazil ji postarší pán, který se pomalu posunoval proti proudu.

Už nikam nemusíte spíchat, čluny už nejsou, je jen konec, smutně se usmál a pokračoval ve své pouti.

Podlomila se jí kolena, svezla se podél stěny, stiskla Treasteall a rozplakala se.

Jejich těla nebyla nalezena.

V mnohem horší situaci se ocitla Marija Oreskovicová, stále ještě občanka našeho rakousko-uherského mocnářství. Určitě věřila, když si ve Švýcarsku od agenta pana Büchela za 8 liber, 13 šilinků a 5 pencí kupovala lodní lístek a cestu až do dalekého South Chicago v Illinois, že si kupuje lístek ke skvělé budoucnosti.

I ona byla ohromena velikostí lodě, když v Southamptonu nastupovala. Na tak obřím kolosu se cítila naprosto bezpečně a stále si nemohla zvyknout na veškeré vymoženosti, které byly součástí služeb třetí třídy.

Práce v zemědělství se nebála, horší než v rodném Chorvatsku určitě nebude. Výhodou byl i její věk, necelých dvacet let. Necestovala sama, společně s ní putovali za dobrou práci i její stejně staří příbuzní Luka a Jelka Oreskovicovi.

Kdy a jak zahynuli nevíme, jejich těla nebyla nalezena.

Matka dostala od Mansion House Titanic Relief Fund, společnosti, která postupně pozůstalým vyplácela odškodnění, podporu 50 liber.

Mohli bychom pokračovat ještě dál...

Například rodina Sageových.

Když John Sage v roce 1911 psal manželce o nádherném kousku půdy, pevně věřil, že v Jacksonville, nejnádhernějším kousku Ameriky, najdou domov. Na palubě *Titaniku* byla celá rodina, oba rodiče i jejich devět dětí; od nejmladšího čtyřletého Thomase až po nejstarší dceru, dvacetiletou Stellu.

Ví se, že se celé rodině podařilo dostat na člunovou palubu.

Stella už dokonce seděla v záchranném člunu, ale protože tam byla z rodiny jen ona, opět se k ní vrátila.

Z celé rodiny záchranná loď *CS MacKay-Bennett* nalezla jen tělo dvanáctiletého Anthonyho Willama a 22. dubna jej na moři pohřbila.

Popis v seznamu vylovených mrtvých vypadal takto:

Položka 67 – muž, pravděpodobný věk 14, vlasy, střední postava.

Oblečení – šedivý oblek (kalhoty), pruhované triko, černé boty a ponožky.

Žádné značky na těle nebo na oblečení.

Lístek třetí třídy. Na lístku jméno Will Sage, číslo 20, kajuta 126.

Vše, co z celé rodiny zůstalo. Jedna kolonka v seznamu.

I. Zrod